

32001L0115

17.1.2002

URADNI LIST EVROPSKIH SKUPNOSTI

L 15/24

DIREKTIVA SVETA 2001/115/ES**z dne 20. decembra 2001****o spremembi Direktive 77/388/EGS z namenom poenostavitve, modernizacije in usklajevanja pogojev določenih za izdajanje računov v zvezi z davkom na dodano vrednost**

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti člena 93 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije ⁽¹⁾,ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta ⁽²⁾,ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Sedanjih pogojev, ki so določeni za izdajanje računov in so naštetih v skladu s členom 22(3), v različici, ki je podana v členu 28h Šeste direktive Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih — Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero ⁽⁴⁾, je relativno malo, in zato je državam članicam prepuščeno, da opredelijo najbolj pomembne take pogoje. Istočasno pogoji zaradi razvoja novih tehnologij in načinov izdajanja računov niso več ustrezni.

(2) Poročilo Komisije o drugi fazi izvajanja SLIM (Enostavnejša zakonodaja za enotni trg) je priporočalo, da se izvede študija, da se določi kateri podatki so potrebni za namene DDV pri sestavljanju računa in kakšne so zakonske in tehnične zahteve glede elektronskega izdajanja računov.

(3) Zaključki Ekonomsko-finančnega sveta junija 1998 so poudarili dejstvo, da je zaradi razvoja elektronskega poslovanja treba oblikovati pravni okvir za uporabo elektronskega izdajanja računov, da se omogoči davčnim administracijam, da še naprej izvajajo svoj nadzor.

(4) Da bi notranji trg pravilno deloval je treba sestaviti seznam podatkov, usklajen na ravni Skupnosti, ki morajo biti navedeni na računu za namene davka na dodano vrednost in oblikovati skupno ureditev za urejanje uporabe elektronskega izdajanja računov in elektronsko shranjevanje računov, kakor tudi za samo-fakturiranje in naročanje storitev izdajanja računov zunaj.

(5) Nazadnje mora shranjevanje računov biti v skladu s pogoji, določenimi v Direktivi 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ⁽⁵⁾.

(6) Od uvedbe prehodne ureditve DDV leta 1993 je Grčija sprejela predpono EL in ne predpono GR, ki je predpisana v Mednarodnem standardu ISO št. 3166 — alfa 2 iz člena 22(1)(d). Zaradi posledic spremembe predpone v vseh državah članicah je pomembno predpisati izjemo za Grčijo, pod pogojem, da ISO standard v Grčiji ne velja.

(7) Zato je treba spremeniti Direktivo 77/388/EGS –

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Direktiva 77/388/EGS se spremeni v skladu z naslednjimi členi.

Člen 2

Pri členu 28h (ki nadomešča člen 22 iste direktive), se člen 22 spremeni na naslednji način:

1. Odstavku 1(d) se doda naslednji stavek: „Kljub temu se Helenški republiki dovoli uporaba predpone ‚EL‘.“

2. Odstavek 3 se nadomesti z:

„3.(a) Vsak davčni zavezanec zagotovi, da sam, njegov kupec ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun izda račun za blago ali storitve, ki ga je dobavil ali opravil drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec. Vsak davčni zavezanec tudi zagotovi, da sam, njegov kupec ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun izda račun za dobave blaga iz člena 28b(B)(1) in za blago, dobavljeno v skladu s pogoji, določenimi v členu 28c(A).

⁽¹⁾ UL C 96 E, 27.3.2001, str. 145.

⁽²⁾ Mnenje, podano 13. junija 2001 (še neobjavljeno v Uradnem listu).

⁽³⁾ UL C 193, 10.7.2001, str. 53.

⁽⁴⁾ UL L 145, 13.6.1977, str. 1. Direktiva, nazadnje spremenjena z Direktivo 2001/4/ES (UL L 22, 24.1.2001, str. 17).

⁽⁵⁾ UL L 281, 23.11.1995, str. 31.

Vsak davčni zavezanec prav tako zagotovi, da sam, njegov kupec ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun izda račun za vsako opravljeno predplačilo pred dobavo blaga iz prvega pododstavka in za vsako opravljeno predplačilo drugega davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec preden so storitve v celoti opravljene.

Države članice lahko davčnim zavezancem naložijo obveznost, da izdajajo račun za blago ali storitve, ki niso navedene v prejšnjih pododstavkih, ki so jih dobavili ali opravili na njihovem ozemlju. Če države članice to naredijo, lahko v zvezi s temi računi naložijo manj obveznosti kot je naštetih v točkah (b), (c) in (d).

Države članice lahko davčne zavezance oprostito obveznosti izdajanja računa za blago ali za storitve, ki so jih dobavili ali opravili na njihovem ozemlju in ki so oproščene, z ali brez vračila davka, plačanega v prejšnji fazi, na podlagi člena 13, člena 28(2)(a) in člena 28(3)(b).

Vsak dokument ali sporočilo, ki spreminja in se izrecno in nedvoumno nanaša na prvotni račun, se obravnava kot račun. Države članice, na ozemlju katerih se dobavlja blago ali opravljajo storitve, lahko dovolijo, da se nekateri obvezni podatki na takih dokumentih ali sporočilih izpustijo.

Države članice lahko davčnim zavezancem, ki dobavljajo blago ali opravljajo storitve na njihovem ozemlju, naložijo rok za izdajo računov.

Pod pogoji, ki jih določijo države članice, na ozemlju katerih se dobavlja blago ali opravljajo storitve, se lahko za več ločenih dobav blaga ali opravljenih storitev sestavi skupni račun.

Račune lahko sestavi kupec davčnega zavezanca za blago, ki mu ga je ta davčni zavezanec dobavil ali za storitve, ki mu jih je ta davčni zavezanec opravil, pod pogojem, da je na začetku sporazum med obema strankama in pod pogojem, da obstaja postopek za sprejem vsakega računa s strani davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve. Države članice, na ozemlju katerih se dobavlja blago ali opravljajo storitve, določijo pogoje sporazuma in postopke sprejemanja med davčnim zavezancem in kupcem.

Države članice lahko naložijo nadaljnje pogoje za račune, ki jih izdajajo naročniki davčnih zavezancev, ki dobavljajo blago ali opravljajo storitve na njihovem ozemlju. Na primer lahko zahtevajo, da se taki računi

izdajajo v imenu in za davčnega zavezanca. Taki pogoji morajo biti vedno enaki, ne glede na to, kje ima naročnik sedež.

Države članice lahko tudi določijo posebne pogoje za davčne zavezance, ki dobavljajo blago ali opravljajo storitve na njihovem ozemlju v primeru, ko ima tretja oseba ali naročnik, ki izdaja račune, sedež v državi, s katero ni nobenega pravnega instrumenta o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe bi bilo podobno področju uporabe, ki je predpisano v Direktivi Sveta 76/308/EGS z dne 15. marca 1976 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev, ki se nanašajo na nekatere prelev-manne, carine, davke in druge ukrepe (*), Direktivi Sveta 77/799/EGS z dne 19. decembra 1977 v zvezi z medsebojno pomočjo pristojnih organov držav članic na področju neposrednega in posrednega obdavčenja (**) in Uredbi Sveta (EGS) št. 218/92 z dne 27. januarja 1992 o upravnem sodelovanju na področju posrednega obdavčevanja (DDV) (***).

(b) Brez poseganja v posebno ureditev, ki jo določa ta direktiva, se za namene DDV na računih, ki se izstavljajo v skladu s prvim, drugim in tretjim pododstavkom točke (a) zahtevajo samo naslednji podatki:

- datum izdaje;
- zaporedna številka, ki temelji na eni ali več serij, ki izključno identificira račun;
- identifikacijska številka za DDV iz odstavka 1(c), pod katero je davčni zavezanec dobavil blago ali opravil storitve;
- kjer je kupec dolžan plačati davek na dobavljeno blago ali opravljene storitve ali mu je bilo dobavljeno blago kot je navedeno v členu 28c(A), identifikacijska številka za DDV iz odstavka 1(c) pod katero mu je bilo dobavljeno blago ali so bile zanj opravljene storitve;
- polno ime in naslov davčnega zavezanca in njegovega naročnika;
- količina in vrsta dobavljenega blaga ali obseg in vrsta opravljenih storitev;
- datum, na katerega je bilo blago dobavljeno ali opravljena storitev, ali datum, na katerega je bilo opravljeno predplačilo iz drugega pododstavka točke (a), v kolikor se datum lahko določi in se razlikuje od datuma izdaje računa;

- davčna osnova po stopnjah ali oprostitih, cena na enoto brez davka in kakršni koli popusti ali znižanja, če niso vključeni v ceno na enoto;
- uporabljena stopnja DDV;
- znesek DDV, ki se plača, razen tam, kjer se uporablja posebna ureditev, za katero ta Direktiva tak podatek izključuje;
- kjer je vključena oprostitih ali kjer je naročnik dolžan plačati davek, sklicevanje na ustrezno določbo te direktive, ustrezno nacionalno določbo, ali na navedbo, da je dobava oproščena ali da zanjo velja postopek obrnjenega obračuna;
- kjer gre za dobavo novih prevoznih sredstev znotraj Skupnosti, podatki, naštet v členu 28a(2);
- kjer se uporablja maržna ureditev, sklicevanje na člen 26 ali 26a, na ustrezne nacionalne določbe ali druga navedba, da se uporablja maržna ureditev;
- kjer je oseba, ki je dolžna plačati davek, davčni zastopnik v smislu člena 21(2), identifikacijska številka za DDV iz odstavka 1(c) tega davčnega zastopnika, skupaj z njegovim polnim imenom in naslovom.

Države članice lahko zahtevajo, da davčni zavezanci s sedežem na njihovem ozemlju, ki na njihovem ozemlju dobavljajo blago ali opravljajo storitve, navedejo identifikacijsko številko za DDV iz odstavka 1(c) njihovega naročnika v primerih, ki niso navedeni v četrti alinei prvega pododstavka.

Države članice ne zahtevajo, da so računi podpisani.

Zneski na računih so lahko izraženi v kateri koli valuti, pod pogojem, da je znesek davka, ki ga je treba plačati, izražen v nacionalni valuti države članice, kjer je bilo blago dobavljeno ali kjer so bile storitve opravljene, z uporabo menjalnega mehanizma, ki je določen v členu 11C(2).

Države članice lahko zahtevajo, da se računi za blago, ki je bilo dobavljeno na njihovem ozemlju ali za storitve, ki so bile opravljene na njihovem ozemlju, in računi, ki jih prejmejo davčni zavezanci na njihovem ozemlju, prevedejo v njihove nacionalne jezike, če je to potrebno zaradi nadzora.

- (c) Računi, ki se izdajo na podlagi točke (a), se lahko pošljejo na papirju, ali, če naročnik to sprejme, na elektronski način.

Države članice sprejmejo elektronsko poslane račune, pod pogojem, da je zajamčena pristnost izvora in celovitost vsebine:

- z naprednim elektronskim podpisom v smislu člena 2(2) Direktive 1999/93/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 1999 o okvirnih pogojih Skupnosti za elektronske podpise (****); države članice pa lahko zahtevajo, da napredni elektronski podpis temelji na kvalificiranem potrdilu in da je izdelan z napravo za varno tvorjenje podpisov, v smislu člena 2(6) in (10) zgoraj navedene direktive;
- z elektronsko izmenjavo podatkov (EDI), kot je opredeljeno v členu 2 Priporočila Komisije 1994/820/ES z dne 19. oktobra 1994, ki se nanaša na pravne vidike elektronske izmenjave podatkov (****), ko sporazum, ki se nanaša na izmenjavo, predvideva uporabo postopkov, ki jamčijo pristnost izvora in celovitost podatkov; vendar pa lahko države članice pod pogoji, ki jih določijo, zahtevajo da je potreben dodatni zbirni dokument na papirju.

Računi se lahko pošljejo tudi z drugimi elektronskimi sredstvi, če jih zadevna država članica (države članice) sprejmejo. Komisija bo najpozneje 31. decembra 2008 predstavila poročilo, skupaj s predlogom, če je to ustrezno, spremembe pogojev elektronskega izdajanja računov, da se upošteva možen tehnološki razvoj na tem področju.

Države članice ne smejo naložiti davčnim zavezancem, ki dobavljajo blago ali opravljajo storitve na njihovem ozemlju, nobenih drugih obveznosti ali formalnosti, ki se nanašajo na pošiljanje računov z elektronskimi sredstvi. Vendar lahko določijo, da je do 31. decembra 2005 za uporabo takega sistema potrebno predhodno uradno obvestilo.

Države članice lahko tudi določijo posebne pogoje za elektronsko izdane račune za blago dobavljeno na njihovo ozemlje ali za storitve opravljene na njihovem ozemlju, iz države, s katero ni nobenega pravnega instrumenta o vzajemni pomoči, katerega področje uporabe bi bilo podobno področju uporabe, ki je določeno v direktivah Sveta 76/308/EGS in 77/799/EGS in Uredbi (EGS) št. 218/92.

Kjer se istemu prejemniku pošlje sveženj z več računi na elektronski način, so lahko podatki, ki so na posameznih računih skupni, navedejo samo enkrat, če so za vsak račun dostopne vse informacije.

- (d) Vsak davčni zavezanec zagotovi, da se shranijo kopije računov, ki jih izda sam, njegov naročnik ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun ter vsi prejeti računi.

Za namene te direktive lahko davčni zavezanec določi kraj hrambe, pod pogojem, da so računi in tam shranjene informacije na razpolago brez neopravičenega odloga pristojnim organom vedno, ko jih zahtevajo. Države članice pa lahko od davčnih zavezancev s sedežem na njihovem ozemlju zahtevajo, da jih uradno obvestijo o kraju hrambe, če je hramba izven njihovega ozemlja. Države članice lahko poleg tega tudi zahtevajo, da davčni zavezanec s sedežem na njihovem ozemlju hranijo račune, ki so jih izstavili sami, njihovi kupci ali v njihovem imenu in za njihov račun tretje osebe, ter vse račune, ki so jih prejeli, v državi, če ne gre za elektronsko hrambo, ki zagotavlja neprekinjeni on-line dostop do zadevnih podatkov.

V celotnem obdobju hrambe mora biti zajamčena pristnost izvora in celovitost vsebine računov in njihova čitljivost. Glede računov iz tretjega pododstavka točke (c), informacij, ki jih vsebuje, ni dovoljeno spreminjati; čitljive morajo biti v celotnem zgoraj navedenem obdobju.

Države članice določijo obdobje v katerem morajo davčni zavezanec hraniti račune za blago, ki je bilo dobavljeno na njihovem ozemlju ali za storitve, ki so bile opravljene na njihovem ozemlju in račune, ki jih prejmejo davčni zavezanec s sedežem na njihovem ozemlju.

Da se zagotovi, da so izpolnjeni pogoji, določeni v tretjem pododstavku, lahko države članice iz četrtega pododstavka zahtevajo, da se računi hranijo v izvorni obliki, v kateri so bili poslani, na papirju ali elektronsko. Lahko tudi zahtevajo, da se v primeru elektronskega shranjevanja, shranijo tudi podatki, ki jamčijo pristnost izvora in celovitost vsebine.

Države članice iz četrtega pododstavka lahko naložijo posebne pogoje, ki preprečujejo ali omejujejo shranjevanje računov v državi, s katero ni nobenega pravnega instrumenta o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe bi bilo podobno področju uporabe, ki je določeno v direktivah 76/308/EGS, 77/799/EGS in v Uredbi (EGS) št. 218/92 in na pravico dostopa z elektronskimi sredstvi, prenosom in uporabo iz člena 22a.

Države članice lahko pod pogoji, ki jih določijo, zahtevajo shranjevanje računov, ki jih prejmejo osebe, ki niso davčni zavezanec.

- (e) Za namene točk (c) in (d) pošiljanje in shranjevanje računov z „elektronskimi sredstvi“ pomeni pošiljanje ali dajanje prejemniku na voljo in shranjevanje z uporabo elektronske opreme za obdelavo (vključno z digitalno kompresijo) in shranjevanje podatkov, in uporaba žic, radijskega prenosa, optičnih tehnologij ali drugih elektromagnetnih sredstev.

Za namene te direktive države članice sprejmejo dokumente ali sporočila na papirju ali v elektronski obliki kot račune, če izpolnjujejo pogoje, določene v tem odstavku.

(*) UL L 73, 19.3.1976, str. 18. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2001/44/ES (UL L 175, 28.6.2001, str. 17).

(**) UL L 336, 27.12.1977, str. 15. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Aktom o pristopu iz leta 1994.

(***) UL L 24, 1.2.1992, str. 1.

(****) UL L 13, 19.1.2000, str. 12.

(*****) UL L 338, 28.12.1994, str. 98.“

3. Odstavku 8 se doda naslednji pododstavek:

„Možnost, ki je predvidena v prvem pododstavku se ne more uporabljati za nalaganje dodatnih obveznosti, ki jih je več kot je določeno v odstavku 3.“

4. Odstavku 9(a) se doda naslednji pododstavek:

„Brez poseganja v določbe, določene v točki (d) države članice ne smejo oprostiti davčnih zavezancev iz tretje alineje obveznosti iz člena 22(3).“

5. Odstavku 9 se doda naslednja točka:

„(d) Države članice lahko po posvetovanju z Odborom iz člena 29 in pod pogoji, ki jih lahko predpišejo, določijo, da računom za blago, ki je bilo dobavljeno na njihovem ozemlju ali za storitve, ki so bile opravljene na njihovem ozemlju, ni treba izpolnjevati nekaterih pogojev, določenih v odstavku 3(b) v naslednjih primerih:

— ko je znesek na računu majhen, ali

— ko je zaradi poslovne ali administrativne prakse v zadevnem poslovnem sektorju ali tehničnih pogojev izdajanja računov težko izpolnjevati vse zahteve iz odstavka 3(b).

V vsakem primeru morajo ti račun vsebovati:

— datum izdaje,

— identifikacijo davčnega zavezanca,

— identifikacijo vrste dobavljenega blaga ali opravljenih storitev,

— dolgovani davek ali informacije, ki so potrebne za izračun.

Poenostavljena ureditev, predvidena v tej točki, se ne sme uporabljati za transakcije iz odstavka 4(c).“

6. Odstavku 9 se doda naslednja točka:

- „(e) V primerih, ko države članice uporabijo možnost, ki je predvidena v tretji alineji točke (a), da se vzdržijo dodeljevanja številke, kot je navedeno v odstavku 1(c) davčnim zavezancem, ki ne opravljajo nobenih transakcij iz odstavka 4(c), in kjer dobavitelju ali naročniku ni bila dodeljena identifikacijska številka te vrste, mora imeti račun namesto tega drugo številko, ki se imenuje davčna sklicna številka, kot jo opredelijo zadevne države članice.

Ko je bila davčnemu zavezancu dodeljena identifikacijska številka iz odstavka 1(c), države članice iz prvega pododstavka lahko zahtevajo, da je na računu prikazano tudi:

- za opravljene storitve iz člena 28b(C), (D), (E) in (F) in za dobave blaga iz člena 28c(A) in (E) točka 3, številka iz odstavka 1(c) in davčna sklicna številka dobavitelja;
- za drugo dobavljeno blago in opravljene storitve samo davčna sklicna številka dobavitelja ali samo številka iz odstavka 1(c).“

Člen 3

Vstavi se naslednji člen:

„Člen 22a

Pravica do dostopa do računov, ki so shranjeni z elektronskimi sredstvi v drugi državi članici

Ko davčni zavezanec shranjuje račune, ki jih izdaja ali prejema na elektronski način, ki jamči on-line dostop do podatkov in ko je mesto shranjevanja v državi članici, ki ni država članica, v kateri ima sedež, imajo pristojni organi v državi članici, v kateri ima sedež, za namene te direktive pravico do dostopa na elektronski način, za prenos in uporabo teh računov v mejah, ki so določene v predpisih države članice, kjer ima davčni zavezanec sedež in v kolikor ta država to zahteva za namene nadzora.“

Člen 4

1. Besedilo „ali dokument, ki se priznava kot račun“ se črta iz prve in tretje alineje tretjega pododstavka člena 10(2).

2. Besedilo „ali drugi dokumenti, ki se priznavajo kot računi“ se črta iz člena 24(5) in besedilo „ali drug dokument, ki se priznava kot račun“, se črta iz člena 26a(B), točka 9.
3. Besedilo „ali dokument namesto“ se črta iz točke 4 člena 26a(C).
4. Besedili „ali drug dokument, ki se priznava kot račun“ in „ali dokument“ se črtata iz člena 28d(3) in iz drugega pododstavka člena 28d(4).
5. V členu 28g (ki nadomešča člen 21 iste direktive), se člen 21 spremeni kot sledi:
 - Besedilo „ali drugem dokumentu, ki se priznava kot račun“ se črta iz odstavka 1(d).
6. Besedilo „ali drug dokument namesto“ se črta iz člena 28o(1)(e).

Člen 5

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, do 1. januarja 2004. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Države članice se v sprejetih določbah sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

Člen 6

Direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*.

Člen 7

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju, 20. decembra 2001

Za Svet

Predsednik

C. PICQUÉ